

SAMENVATTING VAN:

WAAR VERSTOPPEN WE HET LIJK?...

Een vrolijk en spannend spel in drie bedrijven
door Peter van den Bijlaardt, 4 dames, 3 heren

Mirjam runt een klein pension aan zee. Te samen met Sjors, die graag mede-eigenaar wil worden. Het is in het begin van het seizoen en er zijn nog niet veel gasten.

Dan komt ineens Ferdinand op de proppen, die voor een weekje een onderduikadresje zoekt. Maar... tijdens zijn eerste gesprek met een van de gasten (Frouke, een buitengewoon dom blondje...) blijft hij midden in een zin dood op de bank zitten. Ze kan er Frouke van overtuigen dat hij in slaap is gevallen, want ze wilt dat zo min mogelijk mensen er vanaf weten, dat er een lijk in haar pension ligt.

Wat nu te doen?

Samen met Sjors legt ze het lijk in een kleine bergruimte, op een stretcher. Ze besluiten hem diezelfde nacht nog te dumpen. Want Mirjam weet als geen ander dat, als het bekend wordt dat er een lijk in haar pension ligt ze de boel wel kan sluiten.

Sjors kijkt dan in Ferdinands weekendtas en ziet daar op de bodem bundeltjes geld liggen. Te samen de som van 400.000 euro. Van dat geld kan Mirjam eindelijk haar pension renoveren.

Sjors weet, dat niet ver bij ze vandaan een villa wordt gebouwd. En hij weet ook dat daar de volgende morgen de fundering wordt gestort.

Maar voordat het echter zover is komt Boudewijn op zijn gemak het pension binnenwandelen. Hij is de eeneiige tweelingbroer van het lijk. Verwarring en hilariteit ten top!

Hier tussendoor loopt Betty op en af. Deze, wat tuttige Engelse gast bemoeit zich overal mee en drinkt de hele dag door sherry. Ze spreekt redelijk Nederlands, met maar af en toe een Engels woord er tussendoor. Deze Engelse woorden zijn letterlijk uit het Nederlands vertaald. Hierdoor wordt haar rol dubbel zo komisch.

Kort op elkaar verschijnen daarna Tamara en Victor, die meer dan normale interesse voor Ferdinand schijnen te hebben. Zij denken ook hem (in de gedaante van Boudewijn) in de recreatiekamer te zien zitten.

Als die nacht Mirjam en Sjors het lijk willen lozen, blijkt dat verdwenen te zijn. Grote paniek bij Irma. Ook, omdat gebleken is dat de slaapdrankjes, die Sjors in Tamara's en Victors glazen had gedaan niet gewerkt hebben.

Deze twee komen met getrokken pistolen hun verhaal halen en willen van ze weten waar ze het geld van Ferdinand verstopt hebben.

Aan het eind komt echter alles op z'n pootjes terecht, omdat Frouke niet alleen maar de helft van het geld meeneemt, maar ook Tamara en Victor, die intussen stevig zijn vastgebonden.

Sjors heeft eerder op de dag de andere helft van het geld verstopt. Ze kunnen beginnen met de renovatie van 'hun' pension.

Kortom: een buitengewoon vrolijk stuk, met een happy end.

WAAR VERSTOPPEN WE HET LIJK?...

Een vrolijk en spannend spel
in drie bedrijven

door

PETER VAN DEN BIJLLAARDT

PERSONEN:

Mirjam - 35/50 Jaar. Pensionhoudster. Een intelligente, zelfbewuste vrouw met gevoel voor humor. Raakt wel erg snel in paniek. Haar liefste wens is dat Sjors, samen met haar het pension gaat runnen.

Sjors - 30/45 Jaar. Is door Mirjam aangenomen als een soort klusjesman. Een vrolijke en... (als het op lozen van lijken aankomt) een buitengewoon creatieve man, die zijn goede gevoel voor humor onder alle omstandigheden blijft behouden. Hij wil echter nog graag even single blijven.

Frouke en Roselda - 30/45 Jaar. Zij speelt in dit stuk een dubbel-rol. Als Frouke is ze een hartelijke, wat domme kwebbelkous, er duidelijk op uit om een man te vinden die bij haar past. Ze spreekt het dialect uit haar streek zo plat als ze maar kan. In dit stuk heet ze Frouke en komt uit Friesland. (Andere streek, dan ook zo'n karakteristieke naam uit die streek nemen). Als ze in het DERDE BEDRIJF Roselda is geworden, wordt ze van een dom blondje een meedogenloze, zeer zelfingenomen wereldse vrouw.

Betty - 50/65 Jaar. Een wat stijve, maar behoorlijk bemoeizuchtige Engelse gast, die alles graag tot in de puntjes wil weten. Ze is dol op sherry. Als ze aangeschoten is wordt ze een bijzonder vrolijke meid, die ineens ook veel meer durft.

Ferdinand - 50/65 Jaar. Een buitengewoon zenuwachtig type, die niet lang, nadat hij op is een... hartaanval krijgt.

Boudewijn - 50/65 Jaar. De eeneiige broer van Ferdinand. Het is dus verstandig deze twee door dezelfde acteur te laten spelen. Tenzij men een eeneiige tweeling bij de vereniging heeft...

Boudewijn is een wat stijve man, die iedereen (die hem voor zijn broer aanziet) maar laat kletsen.

Tamara - 35/55 Jaar. Een vrouw die akelig zichzelf is. Arrogant en buitensporig gevaarlijk. Ze deinst er bijvoorbeeld niet voor terug mensen in koelen bloede te vermoorden.

Victor - 45/65 Jaar. Is door omstandigheden afhankelijk van Tamara. Een gevaarlijk type, die ook niet op een lijk meer of minder kijkt.

DECOR:

In de hoek van de rechterwand is een deur, die maar 1.50 mtr. hoog is. Daarachter is een kleine bergruimte. Naast deze deur staat een tafeltje met een grote plant erop. In de hoek van de linkerwand is de deur naar de hal.

Tegen de achterwand staat een grote kast, waarin alleen maar planken zitten. Daarin staan een paar flinke rijen pockets, wat spelletjesdozen en een stapeltje pakjes speelkaarten. Ook zijn er 3 stapels weekbladen en enkele kranten. Hier en daar staan van die typische badplaatshebbingetjes.

Tegen de linkerwand staat een buffetkast, waarop op de verhoging een kleine stereo-unit, met 2 kleine speakerboxen aan iedere kant een. Op het tafelgedeelte van de buffetkast staat helemaal links een koffiezetapparaat, waarvan de kan bijna vol is. Ernaast staan kopjes en schotels, een kannetje melk en een schaaltje met suiker. Daar weer naast liggen 2 grote dienbladen, waarop witte kleedjes. Op een van de dienbladen staan flessen wijn en verschillende flessen sterke drank. Het andere dienblad staat vol met allemaal verschillende soorten glazen. Naast de dienbladen ligt een balpen en een klein bloknootje, waarop de gasten kunnen noteren wat ze gedronken hebben.

Aan de voorkant van de rechterwand staat - een beetje schuin - een tv-meubel met een aangesloten tv erop. De achterkant richting publiek.

Links uit het midden van het toneel staat - een beetje schuin - een 3-zitsbank met enkele kussentjes. Naast de bank staan 2 fauteuils. De zitplekken op de bank worden aangeduid als plek 1, 2 en 3, links beginnend. Verder fau. 1 (die links van de bank staat) en fau. 2, die recht staat. Ertussen staat een salontafel, waarop de afstandsbediening van de tv ligt en enkele weekbladen en kranten.

De nummering van de zitplekken zijn maar een indicatie van mij. Uiteraard mag de regisseur bepalen waar iedereen zit.

Men kan - als daar plaats voor is - enkele attributen tussen de zitplaatsen zetten, als wel hier en daar een exotische plant, of op een klein tafeltje een grote bos bloemen. Aan de wanden kan met de schilderijen hangen, die bij de inrichting van de recreatieruimte hoort.

KLEDING:

Alle kleding heb ik - tussen de teksten door - zorgvuldig beschreven. Dit is ook een indicatie. Ik vind dat iedereen moet spelen in de kleding, waar men zich het prettigst in voelt. Maar houdt rekening met de karakters van de acteurs.

MUZIEK:

De muziek is met zorg in balans gebracht met de inhoudt van dit stuk. Het is duidelijk omschreven wanneer men ermee moet beginnen en weer wegdraaien naar **UIT**. De namen van de CD's, waar deze muziek opstaat, staat tussen de teksten door.

BIJZONDERHEDEN:

Om het voor iedereen verstaanbaar te houden zitten er in Betty's teksten veel Nederlandse woorden, met alleen maar hier en daar een Engels woord. Die spreekt ze (op een paar woordspelingen na) perfect uit. Alle anderen personen daarentegen spreken hun Engelse woorden - ieder op zich - weer iets anders uit. Al deze Engelse woorden staan fonetisch beschreven.

U dient bij uw zaaleigenaar te informeren of de muziekrechten in een totaalcontract worden voldaan. Is dit niet het geval dan dient U contact op te nemen met: BUMA/STEMRA

Het stuk speelt zich begin mei af.

Zaallicht uit. Via de stereoset op toneel wordt het nummer: **WALKIN BLUES** van Eric Clapton aangezet. (van zijn CD: 'Unplugged') Pas als hij begint te zingen gaat het **DOEK** open.

EERSTE BEDRIJF

HET BEGIN

Zaterdagochtend, 11:00 uur. Toneel enkele seconden leeg.

Mirjam: *(op. Gekleed in badjas, blote benen en slippers. Ze wiegt met haar heupen op de muziek en geeft de planten water. Deurbel. Ze denkt iets te horen, maar haalt haar schouders op en gaat verder met wiegen en water geven. Als het gietertje leeg is loopt ze naar de haldeur. De deurbel gaat nu 3 x) Dus toch de deurbel. (ze loopt snel de hal in. Heel kort later weer op. Ze zet de muziek in een keer uit, het gietertje heeft ze nog in haar hand)*

Ferdinand: *(gekleed in een zomer combinatie en vuurrode stropdas. Grote weekendtas in zijn hand. Hij is behoorlijk zenuwachtig)* Ik neem aan dat u nog wel een kamer vrij hebt?

Mirjam: O jawel, het is nog vroeg in het seizoen. Hoelang wilt u blijven?

Ferdinand: Een week. Ja, 't zit namelijk zo, ik kon onmogelijk in mijn eigen huis blijven wonen. *(schrikt van zijn eigen woorden)* Ik bedoel, ik, eh... *(het moet nu duidelijk te zien zijn dat hij alles bij elkaar verzint)* ik heb mijn huis verkocht, ziet u. En, eh... diegene die mijn huis heeft gekocht wilde er gisteren meteen in. *(blij met zijn oplossing)* Ja, zo zit 't. *(zet zijn tas neer)*

Mirjam: O... En de prijs die de nieuwe eigenaar u bood was natuurlijk zo goed dat u er wel mee akkoord móest gaan.

Ferdinand: *(blij met haar hulp)* Já! Índerdaad.

Mirjam: En u kende verder helemaal niemand waar u voor 'n eh... weekje of zo kon logeren.

Ferdinand: Néé! Ik, eh... Ik heb helemaal geen familie meer. *(beetje onbeholpen)* Ik was de laatste in de rij. *(kort vreugdeloos lachje)* Na mij niemand meer om de traditie voort te zetten. Ik bedoel, eh... Om eh... Nou ja, u begrijpt me wel.

Mirjam: *(droogjes)* Ja hoor. Hoe lang wilt u blijven?

Ferdinand: Nou eh... laten we het voorlopig maar op een week houden.

Daarna zie ik wel verder.

Mirjam: Wilt u een kleine of een grote kamer? Alle grote kamers hebben uitzicht op zee.

Ferdinand: Uitkijk op zee. Ja... Ja dat bevalt me wel. Geeft u er mij maar een met uitzicht op zee.

Mirjam: Daar heeft u wel af en toe last van de parkeerplaats. Ik bedoel, als de auto's daar parkeren of wegrijden.

Ferdinand: O, maar dat wil ik niet. Ik eh... ben een heel slecht slaper.

Mirjam: O... Nou, in dat geval kunt u dan beter een kamer aan de achterkant nemen. Die zijn echter wel een stuk kleiner. Daar staat alleen een bed in, een klein tafeltje en een stoel en dan heb je 't gehad. O, en er is een vaste wastafel natuurlijk. Maar u kunt uiteraard van de badkamer op uw verdieping gebruik maken. *(kort lachje)* Dat wil zeggen, als een van mijn gasten niet in bad ligt.

Ferdinand: *(beetje geschrokken)* O... u heeft nog andere gasten.

Mirjam: Ja, twee. Twee dames. Zeg... heeft u zin in koffie?

Ferdinand: Hè?... O... Koffie... *(diepe zucht)* U hoeft voor mij niet per se te gaan zetten.

Mirjam: Dat is niet nodig, ik heb net verse gezet. Maakt 't u gemakkelijk, dan haal ik even een lekker bakkie voor u. *(af)*

Ferdinand: *(kijkt haar, met zijn hoofd om de hoek na, sluit zachtjes de deur en haalt uit een zijvak van de tas een kleine fotocamera. Haalt daar de memory cart uit. Deze cart moet voor het publiek goed zichtbaar te zien zijn! Hij kijkt rond en loopt dan naar de plant, die in de hoek, naast de bergruimte staat. Uit het zijvak van zijn tas haalt hij een klein plastic zakje en stopt de cart erin. Duwt dan wat bladeren opzij en duwt met 2 vingers in de aarde. In de ruimte die dan ontstaat duwt hij het plastic zakje en legt er een afgefallen blad op. Doet de haldeur weer open en gaat snel in fau. 1 zitten. Voelt dat hij niet goed zit, hobbelt er een beetje in en gaat dan plek 2 zitten. Hobbelt daar ook heel even heen en weer en gaat tenslotte op plek 1 zitten. Hobbelt even en knikt met een overdreven voldaan uiterlijk. Zucht ontzettend diep en trekt zijn stropdas nog een stukje op. Draait dan met een zenuwachtige grimas zijn nek op en neer. Mirjam op. Ferdinand legt gauw zijn handen op elkaar op zijn knieën, bedenkt zich en slaat zijn armen over elkaar) Ach, daar hebben we de koffie. Héérlijk.*

Mirjam: *(zet het dienblad, waarop een koffiekan staat, twee bekers, melk, suiker, enkele lepeltjes en een schaalje met koekjes op tafel)* Ja en zo vers als een kakelend ei. *(ze is in fau. 1 gaan zitten en schenkt de bekers vol)* Ja, want ouwe koffie zult u in mijn pension nooit aantreffen, meneer eh...

Ferdinand: Kuitenbuiten. Ferdinand Kuitenbuiten.

Mirjam: O... Wilt u er melk en suiker in, meneer Kuitenbuiten?

Ferdinand: Zwart is prima. *(hij schuift helemaal naar haar toe om de beker aan te pakken)*

Mirjam: Wat zit u ver van me vandaan? *(kort lachje)* U bent toch niet bang voor me, zeker?

Ferdinand: *(gaat op plek 2 zitten)* Nee, hoor. Ik ben zo maar ergens gaan zitten.

Mirjam: *(reikt hem het schaaltje met koekjes aan)* Neemt u een koekje.

Ferdinand: Nee, dank u, ik snoep nooit.

Mirjam: Écht niet? *(kort lachje)* Ook niet af en toe van de verboden vruchten. *(als hij haar dom en niet begrijpend aankijkt)* Laat maar. *(pakt haar beker, een koekje en leunt behaaglijk achterover)* Zo... en vertelt u me nu eens wie meneer Kuitenbuiten is? *(stopt in een keer het koekje in haar mond)*

Ferdinand: *(kijkt haar met grote verschrikte ogen aan)* O... Nou... ik, eh... Ik vertrek volgende week zaterdag naar Zuid Amerika.

Mirjam: *(nog een beetje met volle mond maar wel verstaanbaar)* Zó, da's 'n end weg.

Ferdinand: Ja, ik ben aan vakantie toe. *(kort vreugdeloos lachje)* Ik heb de laatste tijd iets te hard gewerkt.

Mirjam: Ja, dan is men aan vakantie toe. Heel verstandig van u. *(ze drinken beiden hun koffie)* Maar wat ik graag wil weten is... wie bent u? *(als hij haar weer met grote geschrokken ogen aankijkt)* Ja, daar hoeft u niet zo van te schrikken. Ik wil altijd graag weten wie er in mijn pension logeert. U bent niet getrouwd, neem ik aan.

Ferdinand: O, nee.

Mirjam: *(zachtjes lachend)* Volgens mij moet u niets van vrouwen hebben.

Ferdinand: Och...

Mirjam: *(zachtjes lachend)* Of alleen vrouwen die zich uitstekend weten te gedragen.

Ferdinand: Och...

Mirjam: *(al knikkende)* En vloeken doet u natuurlijk ook nooit.

Ferdinand: Ik heb nooit reden tot vloeken.

Mirjam: Ik zie 't al. *(al zuchtende)* U bent zo'n man, die zich nooit ergens in mengt, zich altijd keurig aan alle regels houdt en waarschijnlijk ook geen druppel drinkt.

Ferdinand: Nou... Af en toe een wijntje bij het eten sla ik niet af.

Mirjam: Het diner in mijn pension, meneer Kuitenbuiten is lekker maar eenvoudig. Meestal soep vooraf, hoofdgerecht en een simpel dessert.

Koffie of thee na afloop. De wijn wordt apart afgerekend. Maar voor u maak ik een uitzondering.

Ferdinand: *(meteen achterdochtig)* Hoe bedoelt u?

Mirjam: U krijgt van mij deze hele week een glas wijn bij uw eten. Zonder extra bijbetaling.

Ferdinand: Nou, ik eh... wilde deze week eigenlijk zo min mogelijk drinken.

EEN KORTE SCENE UIT HET TWEDE BEDRIJF

Mirjam: *(op. Ze blijft in de hal opening staan en kijkt met paniekerige ogen naar de tafel. Haar ogen schieten naar de bergruimte. Dan pas doet ze een stap naar voren)* Komt u verder.

Tamara: *(op. Ze heeft een Sluikharen platina blonde pruik op, die tot halverwege haar rug hangt. Ze is gekleed in een hard-paarse broek, zacht lila bloes en een witte blazer. Witte laarzen en een grote witte vilthoed, waar omheen een lange smalle sjaal is geknoopt, die ver naar beneden hangt.)* Dank u. *(kijkt de kamer door)* O, ik zie dat u nog meer gasten heeft.

Sjors: Nee, nee, ik ben geen gast. Ik ben hier in dienst. Komt u bij ons logeren?

Tamara: Da's wel de bedoeling, ja.

Sjors: *(kan omhoog)* Zin in koffie?

Tamara: Graag. Daar ben ik aan toe. *(terwijl ze in fau. 1 gaat zitten)* Ik heb een lange reis achter de rug.

Sjors: Haal jij even een beker voor mevrouw, Mirjam?

Mirjam: *(was nog met haar gedachten ver weg)* Hè?... O... Ja, goed. Probeer jij er intussen achter te komen wat ze hier komt doe... *(beseft nu pas wat ze zegt. Kucht hard)* of mevrouw voor of achter een kamer wil. *(af)*

Sjors: *(als hij ziet dat Tamara Mirjam wantrouwend nakijkt)* Neemt u haar maar niet kwalijk. Ze is het niet gewend zo vroeg in het jaar al zoveel gasten te hebben.

Tamara: O... zijn er al zoveel gasten dan?

Sjors: Ja, ja. We hebben een Engelse dame uit Londen, een dame uit Friesland en, eh... nu u ook. Dat zijn er al drie. Da's veel, zo vroeg in het seizoen. U treft het wel met het weer.

Tamara: Zijn dat, eh... de enige gasten in dit pension?

Mirjam: *(is tijdens de laatste zin weer opgekomen)* Ja, meer gasten hebben we niet. *(gaat op plek 2 zitten en schenkt de beker vol)*

Tamara: Hé... Da's vreemd... Ik heb daarnet hier een man naar binnen zien gaan.

Mirjam: *(kijkt haar met grote ogen aan. Probeert zich zo gewoon mogelijk te gedragen, wat haar uiteraard niet lukt)* O, dat kan niet. Néé, dat kan écht niet. Onmogelijk.

Tamara: *(gedecideerd)* Mevrouw, ik mankeer echt niets aan mijn ogen, hoor.

Mirjam: Maar ik zeg u toch dat dat niet kan. *(zet de beker hard voor haar op tafel)*

Sjors: Maar natuurlijk kan dat wel. *(Mirjam kijkt hem met verschrikte ogen aan)* Mevrouw heeft natuurlijk meneer Konijnenburg naar binnen zien gaan. *(Tamara vriendelijk aankijkend)* Da's onze bakker, die zorgt iedere ochtend voor de verse broodjes.

Mirjam: *(overdreven blij)* Ja, natuurlijk. Díe heeft u naar binnen zien gaan. Was ik helemaal vergeten. Meneer Konijnenburg, onze bakker.

Tamara: Néé!... Ik heb heel iemand anders naar binnen zien gaan. En beslist geen bakker met een mand broodjes.

Mirjam: O, dan heeft u de postbode naar binnen zien gaan. Die, eh... komt hier iedere ochtend de post brengen.

Tamara: O... *(met een valse glimlach)* En daarna gaat hij zeker een uurtje op een van uw kamers een tukje doen.

Mirjam: Pardon?

Tamara: Ik heb hem niet meer naar buiten zien komen. *(minzaam glimlachend)* Die postbode van u.

Mirjam: O, maar dat is heel eenvoudig te verklaren. Onze postbode gaat altijd via de keuken weer weg. Ja, ik vind 't ook raar, maar hij schijnt het plezierig te vinden. Wilt u melk en suiker in uw koffie?

Tamara: Óóóóó, uw postbodes lopen in deze streek natuurlijk altijd in een zomerse combinatie en vuurrode stropdas en, eh... in een grote weekendtas stoppen ze de brieven en pakjes?

Sjors: *(luchtig)* Ach, maar nu weet ik waar u het over heeft. U heeft het over meneer, eh... Hoe heette die man nou ook alweer, Mirjam? *(Mirjam kijkt hem met verschrikte ogen aan)* Iets van Snuitenbreier, of zoiets degelijks.

Tamara: Was 't soms... Kúitenbuiten. *(Mirjam kijkt met grote verschrikte ogen van Sjors naar Tamara)*

Sjors: *(luchtig)* Ja, zo heette hij. Slaapt die niet op het moment, Mirjam?

Mirjam: *(staart Sjors met grote ogen en open mond aan en knikt)* Ja... die eh... meneer slaapt ja.

Sjors: *(luchtig)* Ja, meneer was doodmoe van de reis. We mochten hem onder geen beding wakker maken. *(overdreven belangstellend en vriendelijk glimlachend)*) Kent u deze meneer soms?

Tamara: *(luchtig)* Alleen van naam. *(neemt een slokje koffie. Tot Mirjam)* Welke kamer heeft u hem gegeven?

Mirjam: Eh... Kamer 12. Hij, eh... hij wilde perse aan de achterkant slapen.

Tamara: *(meer tegen zichzelf, maar duidelijk verstaanbaar)* Ja, dat begrijp ik. *(kucht. Weer vals vriendelijk)* Ik wil dan graag kamer 13.

Mirjam: Kan niet, we hebben geen kamer 13.

Sjors: *(vriendelijk glimlachend)* Dat brengt ongeluk, begrijpt u?

Tamara: Welke kamer ligt dan naast kamer 12?

Mirjam: Kamer 14. Mag ik weten waarom u juist die kamer wilt?

Tamara: Ik wil vlak bij 'm in de buurt zijn als hij wakker wordt.

Mirjam: En waarom wilt u dat, als ik vragen mag?

Tamara: *(met grote verontwaardigde ogen)* Dat gaat u niets aan, mevrouw.

Mirjam: O... *(ze kijkt hulpeloos naar Sjors)*

Sjors: Kwamen er morgen geen gasten, die kamer 14 hadden gereserveerd, Mirjam?

Mirjam: Hè?... Ó! Já! Já, da's waar. Mevrouw en meneer eh...

Sjors: Jones uit Liverpool.

Mirjam: Ja, mevrouw en meneer Jones uit Liverpool.

Sjors: *(vriendelijk glimlachend)* Ja en die slapen ieder jaar op kamer 14. Daar hebben ze elkaar tien jaar geleden leren kennen, begrijpt u wel.

Mirjam: Ja, en we kunnen het deze mensen echt niet aandoen ze een andere kamer te geven. Ieder jaar willen ze in hun ouwe kamer slapen.

Tamara: En kamer11?

Mirjam: Die is nog vrij.

Tamara: Doet u me die kamer dan maar. *(leegt haar beker, zet hem op tafel en staat op)*

Frouke: *(op. Gekleed in een rok en pastelkleurige truitje)* Nou, al het spinrag is eraf, hoor. Slaapt meneer Kuitenbouter nog? *(Mirjam kijkt haar verschrikt aan. Tamara kijkt Frouke nauwlettend aan)*

Sjors: Ja, die slaapt nog als een roos.

Frouke: Ik vind 't toch wel zielig hoor, dat die arme man in dat donkere hok moet sla...

Sjors: *(er meteen hard doorheen lachend)* Ja, u zat onder het spinrag, hè?

Frouke: Ja en dan die vieze spin nog. *(rilt overdreven)*

Tamara: *(met afgrijzen)* Zitten hier spinnen op de kamers?

Frouke: Nee, niet op de kamers. *(wijzen)* In dat hok daar. Hé, waarom hebben jullie daar een plant voorgezet?

Mirjam: Mag ik je even aan een nieuwe gast voorstellen, Frouke?

Frouke: *(aangenaam verrast)* O, bent u een nieuwe gast. Prettig met u kennis te maken. *(geeft Tamara een slap handje)*

Tamara: U bent zeker die dame uit Friesland.

Frouke: *(zelfverzekerd)* Jázeker. Komt u daar ook vandaan?

Tamara: *(kijkt Frouke heel even meelijwekkend glimlachend aan. Tot Mirjam)* Wilt u dan zo goed zijn mij naar mijn kamer te brengen. *(loopt naar de hal)*

Mirjam: Hoelang bent u van plan te blijven?

Tamara: O, maar één nachtje. Morgen vertrek ik weer.

Mirjam: O, dan spijt 't me, ik verhuur alleen kamers voor minimaal één week.

EEN KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF

Betty: *(op. Gekleed in een vuurrode Japanse kimono, Japanse pantoffeltjes. Leeg sherryglas in haar hand. Ze is nu behoorlijk dronken en loopt wankel naar het dressoir. Daar schenkt ze met moeite haar glas tot de rand vol. Ze neemt (weer overdreven vooroverbuigend) een slok. Op dat moment komt Mirjam de bergruimte uit. Ze 'sproeit' met kracht de volledige slok de kamer door. Grote ogen)* Wat are you doing in dat little kamertje? *(Mirjam is zich ook rot geschrokken en is daardoor naar achteren gedeinsd/gesprongen. Ze hangt nu half tussen de plant, waarin het rolletjes is verstopt. Haar hand op haar borst en zwaar ademend)*

Sjors: *(is vlak achter Mirjam opgekomen en schijnt de lantaarn recht in Betty's gezicht)* Waarom bent u daunsturs?

Betty: *(knijpt haar ogen stijf dicht en zwaait wild met haar hand dat hij dat licht moet uitdoen. Sjors doet de lantaarn uit)* I had terrible veel dorst. But eh... waarom zitten jullie in that little kamertje? *(grote begrijpende ogen)* Áááááááááááá, jullie waren active bezig met honkie bonkie. *(dronken lachje en met veel armbewegingen)* Miss Frouke heeft mij this morning verteld, dat er in that little kamertje een stretcher staat. Maar... *(grote verbaasde ogen)* is dat not complicated? I mean... met z'n tweeën Honkie-Bonkie doen op that small stretcher?

Mirjam: *(is uit de plant gekropen en weer een beetje bekomen van haar schrik)* Wat told miss Frouke u nog meer?

Betty: Dat there in that little kamertje een customer lag te slapen.

Mirjam: En aan wíe heeft you dat allemaal weer verteld?

Betty: Mister Jénsen. *(met een gelukkig uiterlijk)* Nice fellow, mister Jensen. Me en mister Jensen in the morning samen beschuitje eten. Wónderful! Thank you very much.

Mirjam: En wat hie see, toen u 't hem vertelde?

Betty: Mister Jensen lachen. Hard lachen. Mister Jensen, hij refuse te geloven.

Mirjam: En wie doe joe hef 't nog meer verteld?

Betty: The blond woman.

Sjors: Én? Zij refjoest ook te geloven dat the storie is true?

Betty: *(grote ogen)* NÓ! The blónd woman belived me.

Mirjam: *(kijkt Sjors even aan en knikt)* Dan hebben zij dat lijk laten verdwijnen.

Betty: *(grote ongelovige ogen)* Is er een lááik in dat little kamertje?

Mirjam: Ja, nou niet meer.

Sjors: Ik zou nou wel eens willen weten wat hier nou allemaal aan de hand is.

Tamara: *(komt tijdens deze zin op. Gekleed in een donkerrood 'krijtstreep' mantelpakje. Donkerblauwe vilthoed, waar een spierwitte band omheen zit. Hoge pumps. Klein pistool in haar hand)* Nou, zal ik jullie dan het een en ander uitleggen. *(iedereen kijkt haar verbaast aan. Ze doet het 'grote' licht aan)* Maar laten we eerst gaan zitten.

Betty: Yés please, ik val bijna om. Thank you very much. *(ze gaat in fau. 2 zitten en wacht met een brede glimlach af. Af en toe neemt ze een stevige slok)*

Tamara: *(wijst met haar pistool naar Mirjam en daarna naar fau. 1)* Jij gaat daar zitten. *(als Mirjam zit)* En ik ga hier zitten. *(gaat op plek 3 zitten)*

Sjors: En ik?

Tamara: *(nonchalant gebaar met haar pistool richting dressoir)* Jij schenkt voor mij een stevige whisky in. *(Sjors gaat dat doen)* En ik raad je aan geen geintjes uit te halen. Ik kan met dit wapen prima omgaan en ik heb nog nooit in m'n leven misgeschoten.

Mirjam: Zeg, als je toch bezig bent, doe er voor mij dan ook een.

Tamara: *(niet al te hard, maar met dwingende ogen)* Ja... dat maak ik wel uit.

Mirjam: *(begint er genoeg van te krijgen)* Niets daarvan, dit is mijn hotel.

Betty: Yes, but eh... *(priemend vingertje)* the blond woman has the pistol.

Tamara: Zo is dat. *(haalt kalm adem)* Ik maak uit wat hier gebeurt. Je mag voor haar ook iets inschenken, jongen.

Mirjam: *(sarcastisch)* O, dank je wel.

Tamara: En schenk voor jezelf ook iets in, als je wilt.

Betty: *(leegt haar glas en houdt het giechelend hoog in de lucht)* En now je toch busy bent, darling. Can I er dan nog eentje krijgen, thank you very much. *(Sjors schenkt 3 whisky's in, geeft er 2 aan Mirjam en Tamara. Pakt het glas van Betty, schenkt het bij. Geeft het haar terug en pakt dan zijn eigen glas. Hij gaat op plek 2 zitten)*

Tamara: *(terwijl Sjors de glazen vult)* Nou... wat willen jullie het eerst weten?

Mirjam: Waar het lijk is.

Tamara: In jullie bestelbus. *(Mirjam kijkt haar verbaast aan. Sjors draait zich even om en kijkt haar ook verbaast aan)* Ja, jullie hadden die bus voor dat doeleind gehuurd, waarom zouden wij er dan geen gebruik van maken.

Sjors: Mag ik weten wie wij zijn?

Tamara: Victor en ik.

Mirjam: Dus jullie werken samen.

Tamara: Nee, we hebben vreselijk de pest aan elkaar, maar we hebben voor deze kwestie even het strijdbijltje begraven.

Sjors: En wie zegt dat hij zich daar aan houdt?

Tamara: Ik... Hij wil de helft van die 200.000 euro.

Sjors: *(als Mirjam hem heel even flink verbaast aankijkt en haar mond opendoet om over het geld te beginnen zegt hij snel, maar zeer luchtig)* Ja, die jongen had 'n boel geld bij zich.

Tamara: Die had hij met een transactie verdiend, waar ik 'm bij geholpen heb. *(scheve glimlach)* Ik leidde de boel een beetje voor hem af. In eerste instantie dacht ik dat hij deze zaak niet aankon, maar daarin heb ik me schromelijk vergist. Dat nerveuze knulletje is tot meer instaat dan ik voor mogelijk had gehouden.

Sjors: En dat geld heb je natuurlijk verstoppt.

Tamara: Ja. En alleen ik weet waar dat ligt. En als Victor niet doet wat we hebben afgesproken dan ziet hij geen cent van dat geld.

Mirjam: En wat moet hij dan doen?

Tamara: Dat gaat je geen donder aan, lieve schat.

Sjors: Mag ik jou wat vragen? *(Tamara laat weten dat hij dat mag)* Wat ben je met ons van plan?

Mirjam: *(onnozel)* Hoe bedoel je, wat is ze met ons van plan? *(dan ineens beseft ze wat Sjors bedoelt. Grote ogen. Tot Tamara)* Já! Wat ben je met ons van plan?

Tamara: O, niet zoveel.

Betty: Dat sound terrible gevaarlijk. *(neemt een grote slok)*

NOG EEN KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF

Victor: *(pakt het volle glas, waarvan Betty net (weer overdreven vooroverbuigend) een slok wilde nemen, af en zet het op het dressoir. Betty blijft nog heel even met getuit mondje voorover buigen. Kijkt dan verbaast van Victor naar haar glas)* Ja, we gaan weg, troel. *(wijst Betty met het pistool aan)* Joe en jor frinds gaan naar het gebied waar de angels op hun harpjes spelen.

Betty: *(met grote blije ogen)* O, how lovely. Maar eerst nemen we nog 'n drinky. *(als ze haar glas wil pakken trekt Victor haar bij de arm bij het dressoir vandaan)*

Frouke: *(op. Ze heeft een rode krulletjespruik op, die tot ver voorbij haar schouders reikt. Is tot in de puntjes opgemaakt. Gekleed in een flitsend broekpak, laarzen, hoed die bij haar outfit past en een grote zonnebril op. In haar hand heeft ze een knots van een pistool. Iedereen kijkt haar verrast aan. Als Victor zijn pistool op haar wil richten. Gevaarlijk kalm en met een stem, waaruit niet langer te horen is dat ze uit Friesland komt)* Dat zou ik niet doen als ik jou was, lieve jongen. *(gebaar met haar pistool)* Leg dat speelgoedgevalletje maar zolang op het dressoir, daar. *(terwijl Victor dat doet)* En geen verkeerde beweging maken, voordat je het weet ligt je hand in kleine stukjes op de grond. Goed zo. Brave jongen.

Tamara: *(in pure verbazing)* Roselda... Hoe weet jij... dat wij... Dat wij hier waren?

Frouke: *(weer in plat Fries)* Omdat ik jullie gisteren hier binnen heb zien komen, lieverd.

Mirjam: *(beetje dommig)* Maar ik hoor de stem van Frouke.

Frouke: *(plat Fries)* Met jouw gehoor is niets aan de hand, Mirjam. *(stem van Roselda)* Jullie hebben jezelf wel in een heel erg beroerde situatie gebracht, zeg.

Tamara: *(kwaad tot Victor)* Ik dacht dat jij die griet een slaapmiddel had gegeven.

Frouke: *(schamper lachje)* De onbeholpen manier waarop hij dat middel in mijn glas liet glijden was werkelijk medelijwekkend. Toen hij even niet oplette heb ik 't in een plant gedonderd.

Mirjam: *(kijkt naar Tamara)* Maar... *(kijkt naar Frouke)* Maar... *(blaast lucht uit)* Ja, nou begrijp ik er helemaal niks meer van. *(kijkt Sjors vragend aan. Die haalt zijn schouders op)*

Frouke: Dus jullie waren van plan zes mensen in koelen bloede te vermoorden. *(als Victor en Tamara haar verbaast aankijken)* Ja, ik heb

achter de deur alles gehoord. Sinds wanneer zijn jullie eigenlijk zulke goeie vriendjes? In Hongarije konden jullie elkaars bloed wel drinken.
Tamara: Dat gaat je geen sodemieter aan. *(nijdig tot Victor)* Dat jij haar niet herkend hebt.

Victor: Ja, jij toch ook niet.

Frouke: *(grijnzend)* Ja... knappe vermomming, hè?

Tamara: *(al knikkende en diep zuchtende)* Ik had 't kunnen weten. Alleen Roselda is tot zoiets in staat.

Mirjam: Wie is toch, verdómme Rosélda?

Betty: *(vingertje omhoog)* Maybe I mistaking, but volgens mij *(wijst)* is the lady there Roselda, thank you very much.

Mirjam: *(beetje wanhopig)* Maar wie is Fróuke dan?

Frouke: *(plat Fries)* Frouke is het lieve meisje dat haar jeugd in Friesland heeft doorgebracht. *(vanaf nu praat ze alleen nog maar met de stem van Roselda)* Wat ik doe of voor wie ik werk is van minder belang. Dat ik jullie uit deze benarde situatie redt is wat telt. Maar genoeg gebabbeld. Iedereen zitten. *(wappert met haar pistool. Tamara gaat op plek 3 zitten, Victor op plek 2. Mirjam in fau. 1 en Sjors in fau. 2)*

Betty: *(als Frouke haar aankijkt)* I blijf wel stondse op die grondse, thank you very much.

**AAN HET EIND KOMT ALLES KEURIG METJES
OP Z'N POOTJES TERECHT EN HOUDEN
MIRJAM EN SJORS ER 200.000 EURO AAN OVER.
ZE KUNNEN BEGINNEN MET DE RENOVATIE
VAN 'HUN' PENSION...**

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto